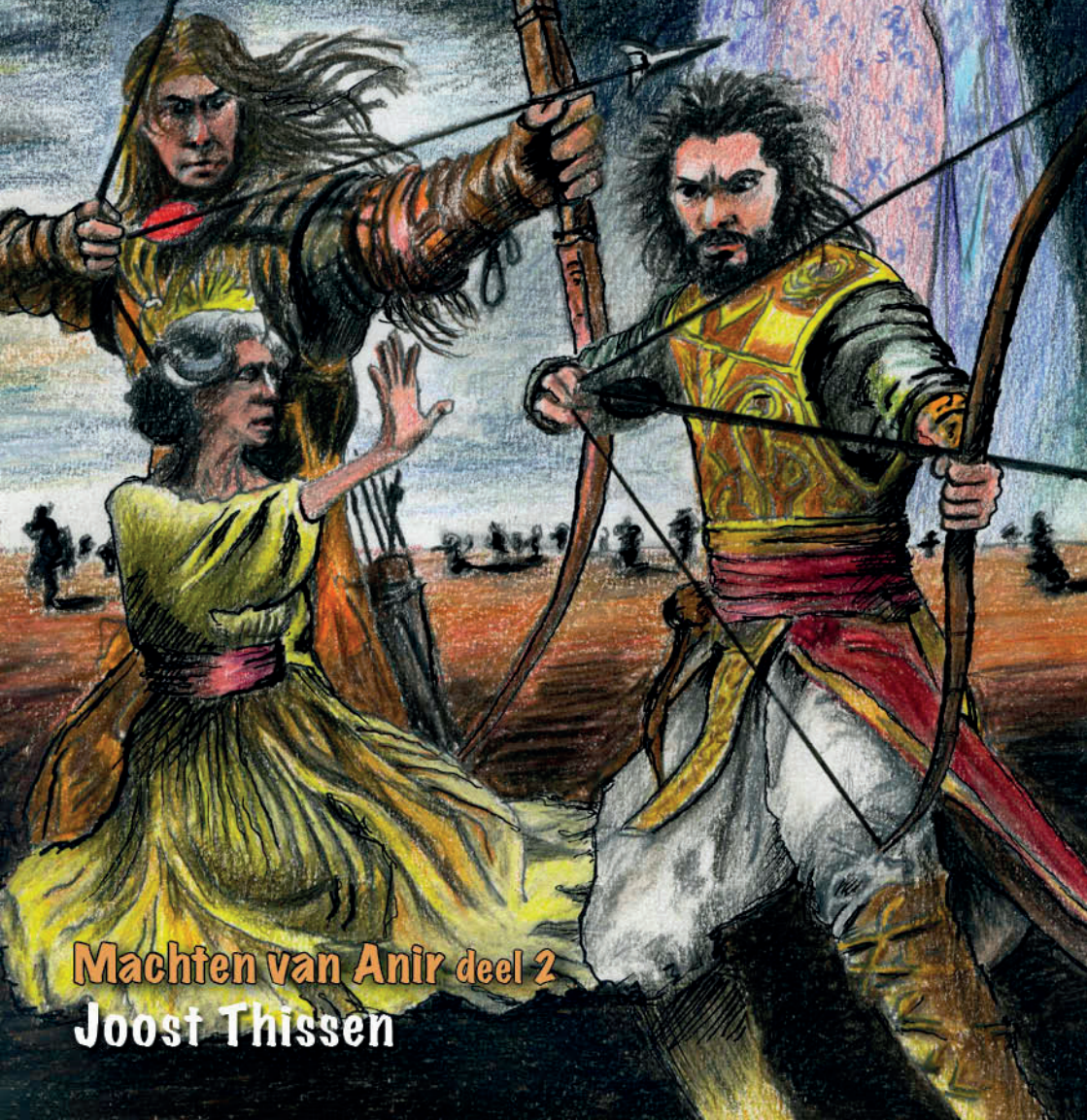

Invasie van de ZÎN

Machten van Anir deel 2
Joost Thissen

recensie-exemplaar

Machten van Anir deel 2
Joost Thissen

Invasie van de
ZÎN

Eerste druk 2024

Copyright © Joost Thissen, auteur

Copyright © Paul van der Laan, illustrator

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2024 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-19-0 | NUR 336

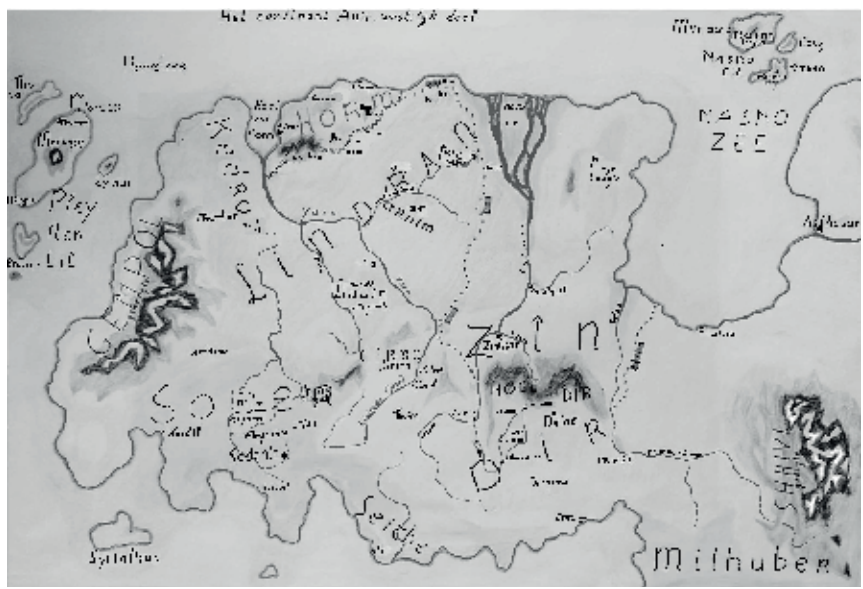
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Invasie van de **ZÎN**

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voorwoord

Deze epische vertelling over onderdrukking en geweld, waaraan hoop en onverzettelijkheid tegenwicht bieden, wordt vervolgd in het tweede deel van *Machten van Anir*. Lyss en zijn vriend, de ontsnapte slaaf Yossi, besluiten om naar het land Soden te gaan, waar Yossi zijn vroege jeugd doorbracht. Via omwegen, hindernissen en een kort verblijf bij een tante van Yossi en haar dochters, Miluna en Shenuri, bereiken ze het doel: de ouders van Yossi. Diens vader Ichtoral is generaal in het leger; hij onderkent al snel het militaire talent van Lyss en zorgt voor een passende opleiding.

Vervolgens krijgt Lyss het bevel over een eskadron dat snel zal uitgroeien tot een bataljon van honderden elite-strijders, vergelijkbaar met commando's in moderne legers. Met deze groep trekt hij ten strijde tegen de Zîn die twee jaar geleden zijn dorp en alle andere in het omliggende deel van de Lindran hebben verwoest en alle bewoners gedood. Diezelfde Zîn vallen nu Soden binnen.

Lyss staat er alleen voor: Ichtoral is door een raadselachtige geestesziekte niet inzetbaar en de twee andere generaals van het Sodeense leger blijven in hun garnizoen, zogenaamd om het achterland veilig te houden.

In deze periode blijkt het talent van Lyss: hoewel zijn bataljon ver in de minderheid is, maakt hij efficiënt gebruik van het feit dat de Soderi over sterkere paarden beschikken en daarnaast het boogschieten tot in de puntjes hebben leren beheersen. Hij weet na enkele veldslagen het leger van de Zîn te verjagen en keert in triomf terug naar Sodente, de hoofdstad van Soden. Daar keek de mooie danseres Miluna al die tijd smachtend naar hem uit. Lyss beseft dat, maar voelde zich gebonden aan Seli, zijn eerste liefde in het dorp Tindos op de steppen van Len. Het is echter niet zeker, zelfs onwaarschijnlijk dat Seli nog leeft. Terwijl twijfel over Seli's lot aan hem knaagt, staat de lieflijke Miluna voor hem: Lyss zet zijn schroom opzij en geeft zich gewonnen.

Vanwege het thema 'onderdrukking en verzet' kan het verhaal de

lezer doen denken aan conflicten en oorlogen die in onze geschiedenis voorkomen, te beginnen met de strijd om Troje in de Oudheid tot de oorlogen in Oekraïne, Soedan en Gaza nu. Maar dit verhaal speelt niet in onze wereld, hoewel de volkeren en culturen in Anir soms wel een spiegelbeeld lijken van die in Europa of Azië. Dit verhaal wordt tot het genre 'Fantasy' gerekend, maar het staat u vrij aan die genre-indeling te twijfelen!

Over de hoofdpersoon

Lyss wordt een vrijheidsstrijder tegen wil en dank, enkel omdat het lot hem daartoe dwingt. De drastische wending in zijn leven, als zijn dorp verwoest en alle inwoners gedood worden, vormt hem, de gebeurtenissen die erop volgen schuren, schaven en polijsten zijn geest tot hij degene is, die hij moest worden.

Lyss heeft het doorzettingsvermogen van de poolreiziger Roald Amundsen, is behendiger met pijl en boog dan Robin Hood en is rechtschapen als Salomon of Gandhi.

Nog belangrijker dan die kenmerken is hoe hij met zijn beperkingen en tekortkomingen leert omgaan, hoe hij met vallen en opstaan, door het lot getergd, volwassen wordt. Hij leert vooral ook om op een lotgenoot en vriend als Yossi te vertrouwen en verantwoordelijkheid te nemen als dat nodig blijkt.

Het land van de Bruine Horden

Yossi en Lyss lagen schouder aan schouder in het vochtige gras op de oever van de Yarn en keken over het water. Aan de overkant heerste nog steeds onrust; in de prille ochtendschemering konden ze niet goed zien wat daar gebeurde; soldaten schreeuwden en paarden brieden. Lyss was bang dat ze een boot zouden vinden om achter hem en Yossi aan te gaan.

Yossi meende dat Bewakers in een boot een te makkelijke prooi voor de pijlen van Lyss waren. Dat risico zouden ze niet nemen; ze moesten onderhand weten wie ze voor zich hadden: de jongeling die bij de Poort naar de Salwen een groep Bewakers had uitgeschakeld en die e plaatsvervanger van de Keizer van Zîn had gedood, op een plein waar meer dan duizend bezoekers van het Feest van de Verandering en tientallen Bewakers getuige waren.

Bovendien lag nergens een boot; ze waren voorlopig veilig.

De twee knapen werden al dagenlang achtervolgd door tientallen soldaten en die bleken van plan hen te vangen of te doden. Hun orders moesten wel van het opperbevel in Bolkar of Sitorengol komen, anders was die vastberadenheid niet te verklaren.

Het was niet vreemd dat de achtervolging aarzelend op gang was gekomen: hoelang hadden de jongens door het Than Rau gebergte getrokken waar nergens mensen te bekennen waren? Hun vijanden konden niet weten dat ze nog leefden; wekenlang had niemand hen gezien. De Zîn moesten gedacht hebben dat de moordenaar van de hoogste adviseur van de Keizer zelf dood was. Zeker toen de dader wekenlang nergens opdook. Tot het moment dat men hoorde over twee vreemde jongelui die op een paard door het zuidwestelijk deel van het land trokken. Dat was vreemd: in Horm reisden jongelui niet zonder hun ouders en zeker niet op paarden, die vrijwel alleen door de Zîn werden gebruikt. Jonge kerels werkten in de mijnen of de factorijen, of als knecht op de boerderij van hun ouders. Dat feit moest een officier van de Zîn op het idee hebben gebracht wie deze jongens waren.

Deze ingeving had geleid tot de achtervolging die hardnekkiger werd toen Lyss opnieuw met zijn pijlen slachtoffers had gemaakt. Op dat moment moesten de officieren van de Zîn gedacht hebben aan de boogschutter die maanden geleden Horm was binnengedrongen, waarbij vele Bewakers door pijlen geveld waren. Dat gegeven hadden ze ongetwijfeld in verband gebracht met de aanslag in Sitorengol. De verbetering waarmee Lyss en Yossi waren achtervolgd, was een logisch gevolg van de dood van Hoge Mediator, ook nog de plaatsvervanger van de keizer. De jongens waren op het nippertje en dankzij een flinke dosis geluk ontsnapt.

Lyss en Yossi bleven lange tijd kijken wat de vijandelijke soldaten deden. Tot hun geruststelling zagen ze geen boot met soldaten de Yarn opvaren en geleidelijk werd het aan de overkant van de rivier weer rustig. Diep in de nacht trokken ze verder, tot ze in de vroege ochtend een dicht begroeid woud bereikten. Hier voelden ze zich veilig. Er waren weinig open plekken en de dichte begroeiing bood dekking als ze die nodig hadden.

Na hun ontsnapping uit Horm konden Lyss en Yossi eerst niet geloven dat niemand naar hen op zoek was. Zelfs na dagen van vrijheid en rust bleven ze waakzaam, uit gewoonte telkens om zich heen kijkend of er niet ergens Bewakers in het dichte struikgewas verscholen zaten.

Yossi vermoedde dat de Zîn de rivier niet durfden over te steken: dit gebied behoorde toe aan de Bruine Horden, die als geduchte strijders bekendstonden: een weldenkend mens ging niet onnodig een confrontatie aan met het gevreesde ruitervolk.

De dag na hun aankomst in het bos gingen ze op verkenning. De bomen stonden dicht bij elkaar; er drong niet veel licht door de kruinen. Klein wild was er in overvloed: van konijnen en zwijnen tot een kleine hertensoort. De dieren waren niet gewend aan menselijke belagers en lieten zich makkelijk verschalken door Lyss. Paddenstoelen en knollen waren er in vele soorten, net als zuring en andere bladgroenten. Ze besloten hier wat langer te blijven.

In de volgende dagen gingen ze af en toe terug naar de Yarn, de eerste keren om te kijken of ze aan de overkant Bewakers zagen, later

alleen nog om te zwemmen en visjes te vangen, want die uit de rivier vonden ze erg lekker. Yossi bleek een echte waterrat en Lyss keek gretig de zwemkunst van hem af. Na een week durfde hij een afstand van tachtig passen van de oever weg te zwemmen. Meer naar het midden van de rivier werd de stroming naar open zee sterker: na een tijdje oefenen was zijn zwemslag krachtig genoeg om daar tegenin te gaan. Yossi had het meeste plezier in duiken om op de bodem van de stroom allerlei kleine diertjes te pakken, zoals kreeftjes die tot verrassing van Lyss heel goed eetbaar bleken.

Ze genoten van hun dagen in de vriendelijke wildernis, zeker toen hun angst voor ontdekking verdwenen was. Ze herstelden langzaam van hun ontberingen in het Than Rau gebergte en maakten gebruik van hun langere verblijf door nuttige dingen te maken van de vele soorten hout die daar groeiden. Ze sneden pijlen, zowel lichte voor korte afstandsschoten op jacht, als lange en zwaardere, waarmee Lyss al te opdringerige Bewakers het leven zuur kon maken. Er waren genoeg vogels die geschikte veertjes leverden om aan de pijlen vast te maken. Wat Lyss in Tindos over het bevestigen van de veertjes had geleerd, kwam nu goed van pas. Yossi had het kunstje na één keer toekijken doorgrond. Binnen een dag was hij er handiger in dan Lyss.

Yossi bevestigde aan zijn korte keukenmesje een gladhouten heft; door haar lichte kromming lag het prettig in de hand. Hij oefende veel verschillende bewegingen om dit kleine, maar venijnig scherpe wapen goed te leren beheersen. Het kwam ook goed van pas bij karweitjes als dieren villen, knollen in repen snijden om ze sneller te garen en het punten van veertjes zodat ze in de pijlen vastgezet konden worden. Bovendien was Yossi lenig en rap en dat liet hij Lyss op een dag ondervinden door met zijn mes een schijnaanval te plaatsen. Lyss dacht die uitval te ontwijken door snel weg te draaien. Nog geen tel later voelde hij het mes onder zijn kin, terwijl Yossi schuin achter hem stond, buiten bereik van eventuele tegenacties.

‘Tjonge, kerel, ik sta versteld. Wat ben jij behendig met dat mes! Waar heb je dat geleerd? Toch niet in de mijn of de factorij, mag ik aannemen?’

‘Niet veel moedertijd verbleven in geheugen ikkers, toch speels

gevecht kleins af beoefend.'

'Was dat nog in Soden? Daar ben je opgegroeid, nietwaar? Tot welke leeftijd?'

Zo werd Soden het gespreksonderwerp voor de volgende dagen. Yossi vertelde honderduit en Lyss kon er geen genoeg van krijgen. Alles wat hij hoorde, getuigde van omstandigheden die hij zich moeilijk kon voorstellen: een volk met andere gewoonten in een warmer klimaat dan hij in de Lindran had gekend. Yossi vertelde over planten, dieren, dorpen, steden, straten, gebouwen en zovele andere dingen: het was een nieuwe wereld waarin Lyss stapje voor stapje werd meegevoerd. Lyss probeerde zich van alles wat Yossi vertelde een beeld te vormen en raakte geen moment verzadigd: hij bleef vragen en leek alle informatie op te zuigen.

Aan het eind van weer zo'n dag die Yossi net als de vorige twee grotendeels gevuld had met vertellingen en feiten over Soden, over het nabije buurland Cirmo en het verder naar het Oosten gelegen Rijk van de Dir, kwam het hoge woord eruit.

'In jaren ondergronds en factorij gewerkt, ikkers enig verhoopt: weerzien van thuis na der midden van de tijd. Zou nu gekund. Of Lyssers anders bezind?'

Yossi wilde naar Soden en dat was te verwachten.

Lyss wist dat deze wens op een dag door Yossi uitgesproken zou worden, toch was hij er niet op voorbereid, ondanks het feit dat hij Yossi alsmaar had gevraagd naar zijn moederland. Hij had zelf de heimwee aangewakkerd en zich niet eens afgevraagd wat hij in deze situatie moest antwoorden.

Hij moest afwegen of datgene wat hij zelf wilde, op zoek gaan naar zijn vrienden uit Tindos en vooral Seli, voorrang moest krijgen op de evenzo terechte wens van Yossi om naar zijn verwanten terug te keren. Lyss wist niet wat te zeggen; het bleef lang stil. Bij Yossi biggelden tranen over de wangen en slechts af en toe dorst hij het hoofd op te heffen en vanonder zijn lange lokken naar Lyss te kijken om een glimp van instemming of afkeuring te ontdekken.

Het gezicht van zijn vriend stond strak en toonde geen gevoel.